

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/10444.**

Benyújtás dátuma: **2020-05-06 21:16**

Parlex azonosító: **HYXKUU3D0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Gurmai Zita (MSZP)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Varga Mihály, pénzügyminiszter**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: "**Hogyan kíván védelmet nyújtani a kölcsönzött munkaerőnek?**"

Tisztelt Miniszter úr!

Egyre több jel utal arra, hogy a magyar kormány a munkaerő-kölcsönzés gyakorlatának kiemelt szerepet szán az ország járvány utáni újraindításában. Erre látszik utalni, hogy az MTI tudósítása szerint Szijjártó Péter külügy és külgazdasági miniszter stratégiai együttműködési megállapodást írt alá a munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó Prohumán Kft. ügyvezető igazgatójával. Miniszter úr elmondása szerint a Magyarországon 2002 óta lehet közvetítő cégektől alkalmazottakat bérelni, az ágazat pedig évi több százmilliárd forint forgalmat termelő iparággá fejlődött.

Tisztában vagyok azzal, hogy a kormány nincs könnyű helyzetben, amikor a járvány miatt kialakult munkanélküliséget kell kezelnie. Mégis fontosnak érzem felhívni a figyelmet arra, hogy a munkaerő-kölcsönzés intézménye az egyik legkevésbé elfogadható eszköz a munkavállalók érdekeinek védelme szempontjából. A témával már sokan foglalkoztak, ezért most csak a legfontosabb észrevételeket emelem ki.

Az eddigi tapasztalatok szerint a kölcsönzött dolgozók számítanak a leginkább kiszolgáltatottabb munkaerőnek egy vállalat életében. Ehhez sajnos a 2012-ben elfogadott Munka Törvénykönyve és a jogi környezet úgy általában is asszisztálni látszik, mivel a kölcsönzött dolgozók gyakran az egyenlő bánásmód elve alól is kivételt képeznek. Számos esetben ugyanis a munkabér összegére vonatkozó rendelkezéseket csak a foglalkoztatás 184. napjától kell csak alkalmazni. Önálló szakszervezetet nem hozhatnak létre, így egységesen fellépni sem tudnak érdekeik védelmében. A bankok szemében a kölcsönzött munkavállaló nem számít hitelképesnek, így a fiatalok esetében ez a saját lakásvásárlást is akadályozza. A cég bajba kerülése esetén őket bocsátják el elsőként és ráadásul gyakran a többiekhez képest alacsonyabb végkielégítésre számíthatnak.

Sajtóhírek ráadásul számtalan, az életből vett negatív tapasztalatokról számolnak be. Így például vitás esetekben a munkaerő-kölcsönző és a kölcsönbe vevő vállalat egymásra mutogat, melynek eredményeként megint csak a kölcsönzött munkavállaló húzhatja a rövidebbet. Rengeteg a kedvezőtlen visszajelzés a társadalombiztosítás és egyéb járulékok befizetésének elmaradása, a szabadságok kiadása és a bérek visszatartása kapcsán is.

Kártyás Gábor, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem adjunktusa a témával foglalkozó tanulmányában már egyenesen úgy fogalmaz, hogy *„a jogalkotó azért látta külön kategóriaként is bevezetni a lízingelt munkát, mert ez gazdaságosabb működést biztosít az ezzel foglalkozó cégeknek”*.

Mivel ezzel szemben a Magyar Szocialista Párt sokkal inkább a hazai munkavállalók, a dolgozó magyar emberek érdekeit tartja szem előtt, ezért a fentiekre tekintettel kérdezem tisztelt Miniszter urat:

1. Helytálló-e az a feltételezés, miszerint a magyar kormány a járvány munkaügyi problémáinak megoldását a munkaerő-kölcsönzésben látja?
2. Várható-e a vonatkozó jogszabályok olyan irányú módosítása, melyek eltörlik a jelenlegi szabályozásból eredő, a kölcsönzött munkaerőt érő egyenlőtlenségeket?
3. Milyen egyéb intézkedésekkel kíván javítani a kölcsönzött munkavállalók helyzetén?